

РЕШЕНИЕ

№ 380

гр. Стара Загора, 23.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова-Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Веселина К. Мишова

при участието на секретаря Таня Д. Кемерова Митева
като разгледа докладваното от Даниела К. Телбизова-Янчева Въззивно
гражданско дело № 20235500500670 по описа за 2023 година

Производството е образувано по въззивна жалба, подадена от „Г.П.“ АД, ЕИК № ***, със седалище и адрес на управление: гр.С., ***, представлявано от изпълнителния директор П.Й.Ц., действащ чрез адв. И. Е. Г. и „Б.-Х.Н.“ ЕООД, ЕИК № ***, със седалище и адрес на управление: гр. С., ***, представлявано от управителя Х.П.Н., действащ чрез адв. И. Е. Г., вписан в САК против решение № 658/14.07.2023 г., постановено по гр.д.№ 214/2023 г. по описа на Районен съд -Стара Загора, с което е уважен изцяло предявения иск от Т. Г. Т. против „Г.П.“ АД и „Б.-Х.Н.“ ЕООД.

Въззивниците оспорват изцяло първоинстанционното решение, като твърдят, че е недопустимо, а по същество и неправилно. Считат, че решението се явява недопустимо, тъй като е постановено срещу страни, срещу които не е бил предявен иск, т.е. ответниците не са материално легитимирани да отговарят по предявения иск. Посочват, че работодател на ищеца било гражданско дружество, а неправилно искът бил насочен срещу участниците в това дружество. В условията на евентуалност въззивниците твърдят, че дори този порок да не се отразява на допустимостта на решението, то се отразява на неговата правилност, като сочат, че това е така, тъй като основен принцип на гражданския процес е диспозитивното начало и ищецът е този, който решава срещу кого да предяви иска си. В условията на евентуалност и в случай, че съдът прецени, че първоинстанционното решение е допустимо и

правилно по отношение на пасивната легитимация на ответниците, считат и молят съдът да приеме, че същото е постановено при неправилно приложение на материалния закон, като съображения за това сочат, че са изложени както в отговора на исковата молба, така и във въззивната жалба. Считат, че по делото не са ангажирани доказателства, които да обосновават присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в този размер, поради което и съдебното решение е постановено в отклонение от задължителната съдебна практика на ВКС. Тъй като по делото не са ангажирани и доказателства, въз основа на които да се направи извод за степен на засягане на нематериални права на ищеца съобразно твърдяното и съответна на присъдената сума, поради което и съдебният акт е постановен и в противоречие с принципа на справедливостта заложен в чл.52 ЗЗД, като присъдената в полза на ищеца сума е изключително и необосновано завишена, определена без яснота на вложеното в критериите спрямо чл.52 ЗЗД съдържание, поради което намират същата за недължима. Молят да бъде обезсилено постановеното първоинстанционно решение, с произтичащите от това законни последици.

В условията на евентуалност и ако съдът прецени, че решението е допустимо, молят да бъде постановен съдебен акт, с който да бъде отменено съдебното решение, като неправилно и съда да отхвърли исковата претенция изцяло. Молят да им бъдат присъдени направените пред всички съдебни инстанции разноски.

Въззиваемият Т. Г. Т., чрез пълномощника си адв.К. К. от АК – Стара Загора изразява становище, че депозираната въззивна жалба е неоснователна. Посочва, че въпросите за процесуалната легитимация на ответниците, както и основателността на исковата претенция са разгледани в първоинстанционното съдебно решение, чиито доводи той изцяло споделя. Счита, че в хода на делото са изяснени всички правно-релевантни факти по предявения иск по чл.200 от КТ – вид на вредата, механизъм на настъпване на вредата и причинно-следствена връзка между механизма и настъпилата вреда. Счита, че тъй като претенцията за размера на обезщетението за неимуществени вреди била изцяло съобразена с установената съдебна практика, поради това е била уважена от районния съд в пълен размер, без да са налице основания за прекомерност. Моли да бъде потвърдено първоинстанционното съдебно решение, като валидно, допустимо и правилно, както и да му бъдат присъдени направените разноски пред въззивната инстанция – на осн.чл.38 ал.1 т.2 от ЗАдв. Да му бъде присъдено адв.възнаграждение в размера, определен от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Съдът, като обсъди направените в жалбата оплаквания, извърши проверка на обжалвания съдебен акт, съгласно разпоредбата на чл.271 ал.1 от ГПК, при съвкупната преценка на доказателствата по делото, намери за

установено следното:

Предявен е иск с правно основание чл.200, ал.1 от КТ и чл.86 от ЗЗД.

Искът е предявен от Т. Г. Т. от гр.С.З. срещу “Г.П.” АД, гр.С. и „Б.-Х.Н.“ ЕООД гр.С. в качеството им на съдружници в гражданско дружество „Г.П. - БКС“ ДЗЗД. С исковата молба се твърди, че ищецът е работил в ответното гражданско дружество на длъжността „водач на специални автомобили“ за периода от 27.10.2022г. до 29.12.2022г. На 10.11.2022г. около 15,00ч. ищецът извършвал обичайните си дейности по сметосъбиране и извозване в *** в гр.С.З.. При издърпване и опит за сваляне на контейнер тип „бобър“ от камиона на земята, ищецът получил травма на лявата ръка, изпитал силна болка, а впоследствие получил оток. Довършил работната смяна, след което бил прегледан от лекар и му била поставена диагноза „разкъсване на двуглавия мускул на лявата мишница“. Било предложено оперативно лечение на ищеца, но същият отказал, тъй като не можел да си го позволи. Бил му издаден болничен лист за временна неработоспособност. За злополуката била подадена декларация от работодателя и с разпореждане на НОИ злополуката била призната за трудова. Ищецът бил 44 дни в отпуск поради временна неработоспособност. Било издадено съдебномедицинско удостоверение, съгласно което разкъсването на двуглавия мишничен мускул на левия горен крайник е причинило трайно затруднение на движението на левия горен крайник за срок по-дълъг от 30 дни. Вследствие на злополуката ищецът претърпял физически болки и страдания. Ищецът счита, че работодателят трябва да отговаря за последиците от трудовата злополука предвид разпоредбата на чл.200 от КТ. Претендира справедливо обезщетение за претърпените неимуществени вреди на основание чл.52 ЗЗД.

Моли съдът да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сумата от 7000,00лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, вследствие на трудова злополука на 10.11.2022г., ведно със законната лихва за периода от подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумата. С оглед факта, че работодателят е гражданско дружество по ЗЗД с участие на две ЮЛ, като процентът на участие на “Г.П.” АД е 99,99%, а на „Б.-Х.Н.“ ЕООД - 0,01%, моли съда да осъди “Г.П.” АД да му заплати сумата от 6999,30лв., представляваща 99,99% от общата претенция, а „Б.-Х.Н.“ ЕООД да му заплати сумата от 0,70лв., представляваща 0,01% от общата претенция, ведно със законната лихва за периода от подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумата. Претендира и направените по делото разноски.

Ответниците в срока за писмен отговор изразяват становище, че предявеният иск е допустим, но неоснователен. Не оспорват изложените в исковата молба обстоятелства за трудовото правоотношение между страните. Оспорват всички останали твърдения на ищеца в исковата молба. Твърдят, че

по данни на колегите на ищеца, присъствали на мястото на инцидента, същият не е участвал в изваждането на заклещената кофа. Считат, че механизмът на настъпване на травмата на ищеца не е твърдения от него. Твърдят, че ищецът е проявил груба небрежност. В неговите трудови задължения не влизало боравенето с кофи за боклук. На ищеца е проведен първоначален инструктаж и инструктаж на работното място. Настъпването на травмата било изцяло по вина на ищеца.

Предвид изложеното ответниците молят съда да отхвърли предявения иск като неоснователен, тъй като вредите, претърпени от ищеца били в резултат на проявена от него груба небрежност. В условията на евентуалност, ако съдът приеме, че работодателят също отговаря, то моли съда да приеме, че претенцията е силно завишена. Обезщетението следвало да бъде съобразено с понятието за справедливост и да не води до обогатяване на пострадалото лице. Ищецът по своя вина не се подложил на предложената му операция, което довело до по-дълъг период на възстановяване. Същият бил на 50 години, което от обективна страна водело до по-бавно възстановяване. За тези обстоятелства не следвало да носи отговорност работодателя. Молят съда да намали претендираното обезщетение съобразно проявената груба небрежност от ищеца. Претендират направените по делото разноски.

Първоинстанционният съд е приел за безспорни и ненуждаещи се от доказване фактите, че ищеца Т. Г. Т. е работил при ответника по валидно трудово правоотношение, и че претърпяната от него злополука представлява трудова злополука по смисъла на чл.55, ал.1 от КСО.

По делото е установено от представените и приети като писмени доказателства копия на Декларация за трудова злополука с вх. №1021/17.11.2022г. на ТП на НОИ, Разпореждане №32239/24.11.2022г. на ТП на НОИ гр.София-град, както и от приложеното копие от преписка във връзка с подадената Декларация за трудова злополука с вх.№1021/17.11.2022г. на ТП на НОИ гр.София-град, че на 10.11.2022г., около 15,00 часа ищецът е претърпял трудова злополука, изпълнявайки служебните си задължения като „Шофьор на специален автомобил“ на ответното дружество, при която при превоз на битови отпадъци, ищецът е предприел вадене на „Бобър“ от камиона и е получил увреждане на лявата ръка. От приетите като писмени доказателства копия на извлечение от Книга за инструктаж се установява, че ищецът е бил надлежно инструктиран за правилата по безопасност при работа.

От приетите като писмени доказателства копия на Лист за преглед на пациент в КДБ/СО №010928/10.11.2022г., Болничен лист №Е20222196061, Медицински протокол на ЛКК №823/01.12.2022г., Съдебномедицинско удостоверение на живо лице №84 - Ш/2022г., се установява, че ищецът е бил диагностициран с „Травма на мускулите и сухожилията на дългата главичка

на двуглавия мускул“, като му е предписано оперативно лечение. Тъй като ищецът е отказал операция поради скъпоструващи материали, които не се заплащат от Здравната каса, ищецът се е лекувал в домашни условия, като е спазвал предписаната терапия. При освидетелстването на ищеца на 13.12.2022г. - месец след инцидента, се е установило, че същият е получил травма на мускул и сухожилие на левия горен крайник с разкъсване на двуглавия мишничен мускул на левия горен крайник. Описаното травматично увреждане отговаря да е от действието на твърди тъпи предмети при усукване и разтежение и може да е получено по начин и време, както се съобщава в предварителните сведения, а именно на 10.11.2022г. при опит да свали контейнер за смет. Разкъсването на двуглавия мишничен мускул на левия горен крайник е причинило трайно затруднение в движението на левия горен крайник за срок по-дълъг от 30 дни. Ищецът е ползвал отпуск за временна нетрудоспособност в продължение на 44 дни след инцидента, след което трудовото му правоотношение е било прекратено.

За установяване на фактите по делото първоинстанционният съд е допуснал събирането на гласни доказателства.

От показанията на свидетеля П.П.П., се установява, че същият живее в гр.С.З. ***. Пред дома му имало контейнери за смет. Свидетелят видял камиона за събиране на отпадъци да се опитва да събира сметта от контейнерите, като един от контейнерите се заклещил в камиона. Шофьорът на камиона - ищецът, когото до този момент свидетелят не познавал, слязъл от кабината и започнал да се опитва да извади контейнера от камиона с „една тръбичка“. С него имало „трима цигани“, които поискали от свидетеля нещо по-дълго, с което да се извади контейнера. Свидетелят донесъл по-дълга тръба и ищецът започнал да се мъчи с нея да извади контейнера, но не успявал. Тогава свидетелят дал на ищеца по-голям лост. Ищецът успял да извади контейнера, но се оплакал, че нещо му е станало на ръката, като се опасявал, че я е счупил. Свидетелят видял, че ръката на ищеца започнала да се подува от лакътя нагоре. Ищецът влязъл в двора на свидетеля, където си охлажда ръката на чешмата, на помпата, със студена вода. Свидетелят видял, че именно ищецът се опитвал да откачи контейнера от камиона с лоста, други хора не е имало на мястото.

От показанията на свидетелката Н.С.Т. - съпруга на ищеца, се установява, че на 10.11.2022г. след обяд ищецът ѝ се обадил по телефона и ѝ казал, че сигурно си е счупил ръката. Той карал камион на почистващата фирма. Обяснил на свидетелката, че като вадил някакъв контейнер от камиона, нещо му е станало на ръката и много го боляло. „Циганите“ отказвали да вадят контейнера, затова той трябвало да го извади. Същият ден е вадил два-три контейнера. Споделил на свидетелката, че се е обадил на началник-смяната, но той му казал да си изкара смяната и тогава може да

отиде на лекар. Ищецът шофирал камиона с една ръка до края на работното му време. Когато го видяла свидетелката, ищецът бил с надута лява ръка от лакътя нагоре, всичко било синьо. Ищецът се оплаквал от силни болки и отишъл на преглед в спешния център, тъй като било късно вечерта. Там бил прегледан от д-р Недко Димитров, който му казал, че има разкъсан мускул и сухожилие и трябва да бъде опериран. Операцията щяла да струва три хиляди лева. Ищецът и съпругата му нямали такива средства и затова ищецът не бил приет в болницата, а се прибрал вкъщи. На другия ден отишъл на друг лекар, но той му казал същото. Лекарите обяснили на ищеца, че има опасност, ако не се оперира, ръката му да изсъхне. Ищецът отказал операция, тъй като нямали средства. Вкъщи се лекувал с обезболяващи и мехлеми. Дълго време не можел да се обслужва сам, изпитвал силни болки. Свидетелката го мажела всеки ден с изписаните лекарства, обличала го, хранила го, придружавала го навсякъде. Когато свидетелката ходела на работа, нейната майка идвала в дома им да помага на ищеца в ежедневните битови нужди. Ищецът ходил на физиотерапия, изписана от лекар, предстояло и втори път да отиде. И към настоящия момент продължавал да изпитва болки, не можел да вдига тежести. Не можел да работи, тъй като бил шофьор, а не можел да шофира с една ръка. Лекарите казали, че тези болки ще продължат минимум една година, тъй като било скъсано сухожилие. Ръката на ищеца била обездвижена в продължение на два месеца след инцидента. Продължавал да пие обезболяващи и да се маже с различни медикаменти заради болката. Не можел да спи пълноценно.

Съдът кредитира с доверие показанията на свидетелите, след преценка по реда на чл.172 ГПК по отношение на показанията на свидетелката Н.С.Т., тъй като същите споделят своите непосредствени впечатления и показанията им се подкрепят от събраните по делото писмени доказателства. Свидетелят П.П.П. е очевидец на инцидента и е незаинтересован от изхода на делото, поради което съдът приема неговите показания относно механизма на настъпване на увреждането за достоверни.

За установяване на уврежданията от трудовата злополука първоинстанционният съд е назначил съдебно-медицинска експертиза, заключението на която не било оспорено от страните и е прието от съда като добросъвестно и компетентно. Видно от заключението на вещото лице, от представената медицинска документация и при извършения преглед на ищеца се установява, че във връзка с претърпяната трудова злополука на 10.11.2022г. ищецът е получил травма на мускул и сухожилие на левия горен крайник с разкъсване на двуглавия мишничен мускул на левия горен крайник. Увреждането е получено от индиректното действие на твърд тъп предмет с голяма маса и отговаря да е било получено по време и начин, както са посочени в исковата молба - пренатоварване по време на работа с контейнер.

Увреждането е в причинно-следствена връзка с действието, описано в исковата молба. Успешното лечение се осъществява с операция. Пълно възстановяване не е възможно да се постигне. Разкъсването на мускулни и сухожилни влакна с свързано с контрахиране (съкращение в противоположни посоки) и събирането на разкъсаните краища не е възможно. Между разкъсванията разраства съединителна тъкан, която няма функцията на мускул. Зарастването чрез съединителна тъкан между раздалечените краища на мускула прави неефективна функцията му. Чрез рехабилитация и упражнения е възможно мускулът да компенсира този недостатък, но функцията няма да бъде възстановена напълно. В момента е налице хипотрофия на двуглавия мускул на лявата ръка, намалена сила. Ищецът е провел рехабилитация и физиотерапия през месец февруари 2023г. В момента провежда натоварване в домашни условия по препоръка на рехабилитатор.

От заключението на вещото лице се установява причинната връзка между трудовата злополука и уврежданията на ищеца, както и последиците от получената травма.

Установено е по делото също така, че ищецът е ползвал отпуск поради временна неработоспособност от датата на злополуката за период от 44 дни. След това и до момента на приключване на устните състезания по делото ищецът не работи. Съдът намира, че именно травмата, получена от трудовата злополука е попречила на ищеца да работи през този период, тъй като той не е възстановен от полученото увреждане, а пълно възстановяване не може и да се очаква. В началото след травмата ищецът е изпитвал силни по интензитет болки, както и неудобства свързани с невъзможността му сам да се обслужва в битов план. Този период е продължил около два месеца, за какъвто период ръката на ищеца е била обездвижена. Към настоящия момент, въпреки, че ищецът е с подобро състояние, той все още изпитва болки и невъзможност да изпълнява всички функции на ръката си в пълен обем.

С оглед изложената фактическа обстановка, съдът намира, че предпоставките за ангажиране отговорността на работодателя по чл.200 от КТ са налице.

С чл.200 КТ се вменява имуществена отговорност на работодателя за вреди от трудова злополука или професионално заболяване, които са причинили временна нетрудоспособност, инвалидност или смърт на работника или служителя, независимо от това дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването им, като работодателят отговаря и когато трудовата злополука е причинена при или по повод изпълнението на възложената работа или каквато и да е работа, извършена и без нареждане, но в интерес на работодателя. Неимуществената отговорност на работодателя се определя от съда по справедливост в зависимост от степента на претърпените болки и страдания на пострадалия от

трудова злополука работник и времето, през което същият ги е търпял и те са отшумели или продължава да ги търпи, респ. от неговите наследници при смърт на работника. Отговорността по чл.200 КТ е безвиновна отговорност. Съдът следва да установи настъпилата в резултат на трудовата злополука смърт, временна или трайна неработоспособност, претърпените от работника или неговите наследници имуществени и неимуществени вреди и техния размер, както и причинната връзка между увреждането и неработоспособността от една страна и между увреждането и претърпените вреди от друга страна. Тази отговорност на работодателя има социално предназначение - пострадалият работник или неговите наследници /в случай на смърт/, да получат по-пълно възстановяване на претърпените вреди. Настъпването на трудовата злополука означава, че работодателят не е изпълнил задължението си по чл.275, ал.1 от КТ - да осигури здравословни и безопасни условия на труд, така че всяка опасност за живота и здравето на работника или служителя да бъде предотвратена. Именно затова в негова тежест се поражда задължение за парично обезщетяване на настъпилите вреди, независимо от вината му.

Безспорно е установено по делото, че е било налице трудово правоотношение между страните, както и факта на претърпяната трудова злополука, довела до временно увреждане здравето на ищеца - причинени болки и страдания, изразяващи се в получените травматични увреждания: „Травма на мускул и сухожилие на левия горен крайник с разкъсване на двуглавия мишничен мускул на левия горен крайник“. Безспорно е установено също така, че увреждането е вследствие на претърпяната трудова злополука.

Спорен по делото е въпросът налице ли е груба небрежност, проявена от ищеца, съответно приложима ли е разпоредбата на чл.201, ал.2 КТ. От показанията на разпитаните свидетели се установява, че ищецът е извършил действия по изваждане на контейнера за смет от специализирания автомобил, при положение, че ищецът е само шофьор на автомобила. От представената и приета като писмено доказателство по делото копие на Длъжностна характеристика на ищеца се установява, че „шофьорът на камион за сметоизвозване“ има задължение да спира пред всяка упомената в наряда кофа; след спиране на камиона пред кофата, да изчаква вдигането, изсипването и свалянето на кофата от сметосъбирачите; ако се налага шофьорът слиза от кабината на камиона за оглед на работата на сметосъбирачите. В длъжностната характеристика е посочено също, че на шофьора на камион са подчинени сметосъбирачите, които обслужват съответния наряд. От така посочените задължения на шофьора на камион за сметоизвозване става ясно, че ищецът е нямал задължение да вади контейнер от камиона, ако такъв се е заклешил. Шофьорът само проверява дали

сметосъбирачите са си свършили работата. Същевременно обаче сметосъбирачите са подчинени на шофьора, което означава, че отговорност за работата на съответния екип носи шофьорът. Ищецът при отговорите на въпроси по реда на чл.176 ГПК излага факти, че често се налага да се вади контейнер от камиона, защото се заклещва. Сметосъбирачите отказват за извършват тази дейност, тъй като не те носят отговорност за спазването на графика. В случай, че екипът не спазва графика за събиране на сметта от контейнерите, цялата фирма бива санкционирана и съответно санкции получава и шофьорът. Поради тази причина ищецът се принуждава всеки път сам да вади контейнерите от камиона, за да може да си спази графика. Дори в деня на инцидента, след като се е обадил на прекия си началник за получената травма, не е получил разрешение да напусне работното си място, а е трябвало да изработи смяната си до края на работното време и едва тогава е имал възможност да отиде на лекар. Съдът намира, че предприетите действия от страна на ищеца по изваждане на контейнера от камиона са в интерес на работодателя. Ако ищецът не е извършвал тази дейност, то работодателят щял да претърпи по-големи вреди - санкции от страна на общинската администрация.

За разлика от общия режим на деликтната отговорност по чл.45 и сл. от ЗЗД, при която всяко съпричиняване на вредоносния резултат води до намаляване на отговорността, при установената гаранционна отговорност на работодателя по чл.200 и сл. от КТ, намалението е допустимо единствено в случаите на проявена от работника груба небрежност. Последната се характеризира от обективна страна с такова поведение, при което не е положена грижа, каквато и най-небрежният би положил в подобна ситуация, а от субективна страна, работникът следва да е съзнавал евентуалното настъпване на вредоносния резултат, като самонадеяно се е надявал да го предотврати.

В конкретния случай, не са налице горепосочените елементи в поведението на ищеца, които да доведат до обоснован извод за съпричиняване на увреждането поради груба небрежност нито от обективна, нито от субективна страна. Поради тази причина съдът намира, че не са налице предпоставките на чл.201, ал.2 от КТ и работодателят следва да възстанови претърпените от работника вреди вследствие на трудовата злополука в пълен размер.

По отношение на лечението на ищеца - установено е, че същият е отказал оперативно лечение, поради липса на средства. Съдът намира, че този факт не може да доведе до намаляване отговорността на работодателя, тъй като липсата на средства няма как да се вмени във вина на работника. Работодателят не е съдействал на работника при лечението му, напротив, ищецът е бил принуден да шофира с една ръка до приключване на работната

му смяна, въпреки силните болки, които е изпитвал. Дори ищецът да се е подложил на операция, то разходите за нея също е следвало да се поемат от работодателя като имуществени вреди от злополуката. Твърдението на ответниците, че възрастта на ищеца е форма на съпричиняване на вредите е несъстоятелно.

Спорен е въпросът за размера, до който е доказан предявеният от ищцата иск за причинени неимуществени вреди.

Обезщетението следва да бъде определено от съда по справедливост въз основа на конкретните факти за случая, съобразно разпоредбата на чл.52 от ЗЗД. От събраните по делото доказателства се налага изводът, че ищецът е претърпял негативни преживявания, болки и страдания от травмата с висока интензивност в продължение на около два месеца, и с намаляваща интензивност след това, като до настоящия момент болките не са отшумяли напълно и пълно възстановяване на левия горен крайник на ищеца не може да се очаква. Това е попречило на ищеца да работи и да получава доходи от трудово правоотношение. Тежкото му финансово състояние се е отразило на качеството на здравните услуги, които ищецът е можел да си позволи.

Предвид гореизложеното и като се вземе предвид интензитета на неблагоприятните последици, както и съдебната практика, и с оглед на житейски оправданото, настоящият въззивен състав намира, че в случая сумата от 7000,00лв. за ищеца биха били реално необходими за обезщетяване на неимуществените вреди, които е претърпял. Ответниците следва да заплатят обезщетението, както и лихва за забава върху обезщетението за периода от подаване на исковата молба (както е предявен искът) до окончателното изплащане на сумата.

Ответниците са съдружници в ДЗЗД по чл.357 и сл. от ЗЗД. Гражданското дружество по ЗЗД не е юридическо лице. То е форма на обединяването на две или повече лица за постигане на обща стопанска цел. Отношенията между съдружниците се уреждат с договор /чл.357 ЗЗД/. При гражданското дружество правата и задълженията се придобиват от съдружниците, които действат в рамките на гражданското съучастие. Страна по сделките с трети лица не е гражданското дружество, а отделния съдружник, респ. съдружници. Ако съдружникът е действал от името на всички съдружници в гражданското дружество, в качеството му на управител или като пълномощник, всички съдружници са кредитори и могат да упражняват правата по сключените от тяхно име и за тяхна сметка сделки. Независимо, че придобитите права са общи на съдружниците във вътрешните отношения техните дялове са еднакви или съразмерни на дяловете им в дружеството /чл.359, ал.1 и ал.2 ЗЗД/.

В настоящия случай, видно от представеното и прието като писмено доказателство по делото извлечение от Регистър Булстат, двамата ответници

са съдружници в ДЗЗД „Г.П. - БКС“. Данните за участие в собствеността на ДЗЗД са, че ответникът „Б.-Х.Н.“ ЕООД участва с процент участие 0,01, а ответникът “Г.П.” АД участва с 99,99%. За отговорност за вреди от трудова злополука съдружниците в ДЗЗД носят разделна отговорност, а не солидарна такава. Съгласно разпоредбата на чл.361, ал.1 ЗЗД „Ако не е уговорено друго, печалбите и загубите се разпределят между съдружниците съразмерно с техния дял.“ Съразмерно с техния дял следва да се разпредели и отговорността за вредите от трудова злополука, която носят съдружниците в ДЗЗД. Това е така, защото съразмерно с дела си всеки от съдружниците носи отговорността за безопасните условия на труд на работниците, за неизпълнението на което задължение е присъдено процесното обезщетение за вреди. След като двамата съдружници участват със съответно 0,01% и 99,99% в дейността и в имуществото на дружеството, то в същите проценти те дължат обезщетение за неимуществените вреди от трудова злополука по чл.200 КТ. Предвид изложеното съдът намира, че „Б.-Х.Н.“ ЕООД дължи сумата от 0,70лв., представляваща 0,01 % от общо дължимата сума от 7000,00лв. обезщетение, а “Г.П.” АД дължи сумата от 6999,30лв., представляваща 99,99 % от общо дължимата сума от 7000,00лв. обезщетение за неимуществени вреди, настъпили за ищеца от трудовата злополука на 10.11.2022г.

В допълнение въззивният съд намира, че възражението на въззивниците за недопустимост на обжалваното първоинстанционно решение, поради това, че работодател на ищеца било гражданското дружество, е неоснователно. Според трайно установената съдебна практика неперсонифицираните дружества, каквото е гражданското, не притежават процесуална правоспособност, а исковете срещу тях следва да бъдат насочени към участниците в тях. С оглед на това въззивният съд намира, че правилно искът е насочен срещу съдружниците в гражданското дружество.

Предвид гореизложените съображения, настоящата инстанция намира, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено като такова. При постановяването му не са допуснати нарушения на материалния и процесуалния закони, изводите съответстват на събраните по делото доказателства. Решението е правилно и досежно определените разноски и дължима държавна такса.

С оглед изхода на делото – неоснователност на въззивната жалба не следва да се присъждат разноски пред въззивната инстанция за въззивника.

Искане за разноските е направил пълномощника на ищеца - на осн. чл.38 ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата. Това искане въззивният съд намира за основателно, поради което следва ответниците да бъдат осъдени да заплатят на адв. К. К. сумата в размер на 1000лв., съобразно Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горните мотиви, Старозагорския Окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 658/14.07.2023 г., постановено по гр.д.№ 214/2023 г. по описа на Районен съд - Стара Загора.

ОСЪЖДА “Г.П.” АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.С., ***, представлявано от П.Й.Ц. и „Б.-Х.Н.“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.С., ***, представлявано от Х.П.Н. да заплатят на адвокат К. М. К., личен номер *****, вписан в АК-Стара Загора, с адрес: гр.С.З., ***, сумата от 1000 лева (хиляда лева) за адвокатско възнаграждение по чл.38 ал.1 т.2 от ЗАДв.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС на РБ при наличието на касационните основания по чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____